

var Medlem af det Udvalg, hvortil han hen-
 viste, nemlig det, som for 5 Aar siden var
 nedsat angaaende dette Forslag. Om jeg den-
 gang ved Sagens første Behandling har talt
 til Fordel for Stempling af fremmede Stats-
 papirer, erindrer jeg ikke længere, men jeg har
 adskillige Gange under Finantslovens Behand-
 ling omtalt det som ønskeligt, at fremmede
 Statspapirer bleve beskattede. I det Udvalg,
 hvortil det ærede Medlem sigtede, var vor nu-
 værende Finantsminister Formand, og der var
 idetmindste hos to Medlemmer en bestemt
 Overbevisning om Forslagets Gavnlighed. Nar-
 sagen til, at dette Udvalg ikke lod høre fra sig,
 var ingenlunde den, at man lod Sagen ligge
 hen, men Udvalgets Formand søgte Dplysning
 fra forskellige fremmede Pengemarkeder, i Am-
 sterdam og London, og Tiden gik bort, inden
 disse Dplysninger kom tilstede. Dette var
 Aarsagen til, at det omhandlede Lovforslag
 ikke førte til Noget igjennem Udvalget, men
 det var ingenlunde, fordi Udvalget var enig
 om at ville fraraade Forslaget. Hvad det
 foreliggende Forslag angaar, skal jeg med Hen-
 syn til Sagen i Almindelighed henholde mig til
 Udvalgets ærede Ordfører. I vor Stempellov
 nævnes Statsforskrivninger som undtagne fra
 Stempelpligt; dersom denne Undtagelse ikke var
 anført, skulde Statsforskrivninger udstedte i
 Danmark stemples, og at man derefter over-
 fører Stempelpligten paa fremmede Statspa-
 pirer, forekommer mig aldeles naturligt. Det
 Medlem, der i saa Henseende har stillet sig
 som Mindretal i Udvalget, taler om en „rimelig“
 Beskatning, men en rimelig Beskatning vilde
 efter Stempelovens øvrige Indhold være
 1 Mk. pr. 100 Rd.; denne Stempelafgift vilde
 staa i Samklang med den Stempelpligt, der
 er paalagt private Forskrivninger, forsaavidt
 naturligtvis der ikke gives Panteret. Der-
 som dette er saa, veed jeg ikke, hvorfor det
 ærede Mindretal vil have Loven forkastet;
 han kunde jo forlange Stempelafgiften mode-
 reret til 1 Mk. pr. 100 Rd. Jeg vil ikke
 være med dertil; men det forekommer mig, at
 dette vilde være mere konsekvent. Forsaavidt
 han meget stærkt fremhævede sin Frygt for Lo-
 vens Clusion, maa jeg dertil bemærke, at denne
 Lov naturligtvis i mangfoldige Tilfælde vil

blive omgaaet og tilfidesat ligesom Stempel-
 loven; men dette vil dog ikke være nogen ab-
 solut Hindring for at vedtage Loven. Exemplet
 om indkjøbte Obligationers Henliggen i Ud-
 landet tror jeg ikke har Meget at bethyde; thi
 dersom man kjender Pengemændene ret, vil
 man vide, at de nok skulle sørge for at have
 deres Mammon og Statte i deres egen Kasse;
 de ville ikke betro dem i Fremmedes Hæn-
 der. — Den høitærede Minister sagde, at han
 kunde modtage Vædringsforslaget under Nr.
 13. Jeg vilde ønske, at han havde sagt
 det Modsatte; thi jeg tror, at dette Vædrings-
 forslag er urigtigt, og at Virkningerne af dets
 Vedtagelse ville være skadelige. Jeg har alle-
 rede ved Sagens første Behandling udtalt mig
 imod en Forhøielse af Berestemplerne. Det
 ærede Mindretal, der har stillet Forslaget,
 paaberaaber sig, at der skal være en jævn
 stigende Skala, men jeg maa fremhæve, at der,
 da Stempeloven for 10 Aar siden blev ved-
 tagen, ogsaa vedtoges en jævn Skala for
 Gjældsbreve; men det var ikke pr. 100 Rd.,
 men pr. 1,000 Rd.; da Stempeloven vedtoges,
 skulde Springet for 2den Klases Stempel
 være ved 100, og Springet for Gjældsbreve
 ved 1000. Det ærede Mindretal, Folkethings-
 manden for Langeland (Sager), foreslaar nu
 en anden Skala, der vistnok er jævnt stigende,
 nemlig med 4 ø pr. 100 Rd.; men den an-
 den Skala med 1 Mk. pr. 1,000 Rd. er ogsaa
 en jævn stigende Skala; derved vedligehol-
 des Forholdet ogsaa. Mindretallet siger, at
 hans Forslags Antagelse ikke vil have syn-
 delig Indflydelse, da Gjældsbreve uden Renter til
 1 Mk. pr. 1,000 Rd. ikke er noget Sædvan-
 ligt; men jeg kan forsikre, at efter det Kjend-
 skab, jeg har til Udsærdigelsen af Gjældsbreve,
 er Reglen om 1 Mk. pr. 1000 Rd. meget
 almindelig. Man har Ret til at lægge Ren-
 ten af et Gjældsbr. vis til Kapitalen, og det
 sker hver Dag for kortvarige Gjældsbreve, at
 Renten lægges til Kapitalen og skrives paa
 Gjældsbrevpapiret. Vil man nu fordre, at
 de skulle skrives paa det Papir, der her fore-
 slaas, vil Afgiften for de større Summer blive
 meget høiere, og det er da uvisst, hvor mange
 Gjældsbreve der vil blive skrevet paa Stem-
 pelpapir. Lad os tage et Exempel; 5,00